

Arrest

nr. 323 699 van 20 maart 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SERROEN
Beneluxpark 15
8500 KORTRIJK

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Spaanse en Marokkaanse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 16 januari 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 december 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (twee bijlages 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 oktober 2020 dient de eerste verzoekende partij die de Spaanse nationaliteit heeft, een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werkzoekende in (bijlage 19). Op 18 december 2020 dient het minderjarig kind G.E.H.I. een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van eerste verzoekende partij. Op 10 februari 2021 dient de tweede verzoekende partij die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van de eerste verzoekende partij, die de Spaanse nationaliteit heeft.

1.2. Voormelde verblijfsaanvragen worden ingewilligd.

1.3. Met een brief van 10 september 2024 nodigt de verwerende partij de eerste verzoekende partij uit om recente stukken voor te leggen inzake het bewijs van activiteit in loondienst, of het bewijs van een eventuele zelfstandige activiteit, of het bewijs van de hoedanigheid als werkzoekende, of het bewijs dat de eerste verzoekende partij student is, of het bewijs van de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, en of de eerste verzoekende partij of één van haar familieleden beschikt over humanitaire elementen waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van haar dossier.

Met een brief van 10 september 2024 nodigt de verwerende partij de tweede verzoekende partij uit om humanitaire elementen waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van haar dossier kenbaar te maken.

Vervolgens maken de verzoekende partijen stukken over.

1.4. Op 2 december 2024 wordt beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partijen. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

In uitvoering van artikel 42bis en 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: G. B., A. (...)

Nationaliteit :Spanje

Geboortedatum: (...)1958

Geboorteplaats: Sbouya

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxx

Verblijvende te: (...)

+ kind: G. E. H. I. (...) – geboren op (...) 2010 – RR xxxxxxxxxxxx

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werkzoekende op 30.10.2020 en verkreeg de EU-kaart op 01.06.2021. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is.

Sinds juli 2023 wordt Dienst Vreemdelingenzaken immers ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid over het feit dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 10.09.2024 werd er daarom een brief verstuurd aan de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Betrokkene werd op 04.10.2024 in kennis gesteld van deze beslissing en legde nadien volgende bewijsstukken voor: Schoolattest van G. E. H. I. (...), bewijzen van het volgen van nederlandse les van E. H. F. (...) bij Ligo (Centrum voor Basiseducatie), een inschrijvingsbewijs van G. B. A. (...) bij Ligo (Centrum voor Basiseducatie), bewijzen van het volgen van nederlandse les van G. B. A. (...) bij Ligo (Centrum voor Basiseducatie), een huurcontract met een bewijs van een doorlopende opdracht bij bank voor de betaling van het huurgeld en een bewijs van de betaling van de huur, een bewijs van pensioeninkomsten van G. B. A. (...), facturen van De Watergroep en Engie, een OCMW-attest, een bewijs van aansluiting bij Solidaris voor iedereen en een bewijs van invaliditeit van Solidaris van G. B. A. (...).

Uit de bewijsstukken kunnen we afleiden dat betrokkene momenteel op pensioen is en een pensioenuitkering ontvangt. We dienen hem bijgevolg te beschouwen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Echter, bij gebrek aan voldoende eigen inkomsten diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om mee in zijn bestaansmiddelen te voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en hij al sinds maart 2023 leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is. Betrokkene ontvangt al geruime tijd, meer dan 1,5 jaar, aanvullend leefloon en nergens uit het dossier blijkt hoe en of zij hun financiële afhankelijkheid van het sociale bijstandsstelsel trachten af te bouwen en uiteindelijk stop te zetten. We kunnen dus stellen dat de belasting van het sociale bijstandsstelsel niet van beperkte duur is.

Er kan dus niet besloten worden dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (art. 40 §4, 1e lid, 2° - wet

15.12.1980). Het verblijfsrecht kan dan ook niet worden behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Betrokkene toont verder ook aan lessen Nederlands te volgen maar gezien hij ten laste is van het sociale bijstandsstelsel kan hij het verblijfsrecht evenmin behouden als student (art. 40 §4, 1e lid, 3° - wet 15.12.1980). Een student dient immers de zekerheid te verschaffen niet ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Gezien de elementen in het dossier, dient er overeenkomstig artikel 42 bis, §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Hierdoor dient ook het verblijfsrecht van zijn minderjarig kind, G. E. H. I. (...) die hem vervoegd heeft, te worden beëindigd, dit overeenkomstig art. 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Zij verkreeg immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met haar vader.

Er werden ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij betrokkenen werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig 42 bis §1 – wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd dus niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden.

Het feit dat betrokkene kinderen heeft, doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen nl. dat men niet meer aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen behouden.

Betrokkene heeft een minderjarig kind dat school loopt in België (en wiens verblijfsrecht eveneens beëindigd wordt) en een meerderjarig kind dat elders woont, dat op eigen benen staat, een eigen leven heeft opgebouwd en tewerkgesteld is. Het beëindigen van het verblijfsrecht van betrokkenen hoeft geen invloed te hebben op deze relaties. De betrokkenen kunnen zich ten alle tijde in regel stellen met de wetgeving aangaande het vreemdelingenrecht in een door hen gekozen statuut, mits men natuurlijk aantoonbaar te voldoen aan de voorwaarden die zijn opgenomen in de wet van 15.12.1980 en het KB van 08.10.1981. Aan de betrokkenen wordt ook geen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten waardoor deze beslissing heeft dus geen invloed op de gezinssituatie van betrokkene. Daarnaast geldt in België het recht op onderwijs voor alle kinderen en jongeren die zich op het grondgebied bevinden. Het ontbreken van een verblijfsstatuut is geen argument voor een onderwijsinstelling om een leerling te weigeren. Dit vormt dus geen element waardoor de betrokkenen het verblijfsrecht alsnog zouden kunnen behouden.

De overige documenten (huurcontract, facturen, e.d.) tonen aan dat betrokkenen hier wonen en hun nutsvoorzieningen betalen maar dit geeft ook geen reden om de betrokkenen het verblijfsrecht te laten behouden.

Betrokkene en zijn Marokkaanse partner volgen beide Nederlandse les maar ook dit, op zich, zonder meer, is ook geen reden om hen het verblijfsrecht te laten behouden.

De duur van het verblijf in België is ook niet van die aard om de banden met het land van oorsprong te verliezen. De periode van verblijf in België weegt immers niet op tegen te periode van verblijf in het land van herkomst.

De economische situatie van betrokkene, meerbepaald het pensioen en het aanvullend leefloon, is ook geen reden om het verblijfsrecht te kunnen behouden, zoals hierboven reeds vermeld. Betrokkene heeft beroep moeten doen op het sociale bijstandsstelsel om te kunnen voldoende te kunnen voorzien in de bestaansmiddelen.

Ook blijkt nergens uit het dossier blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkenen een reden zou kunnen zijn om hen het verblijfsrecht te laten behouden.

De betrokkenen kunnen bijgevolg het verblijfsrecht evenmin behouden op basis van humanitaire elementen (overeenkomstig 42 bis §1 – wet 15.12.1980).

We dienen op te merken dat er, ondanks het feit dat er geen bewijzen van enige humanitaire elementen werden voorgelegd, er wel degelijk, in de mate van het mogelijke, rekening mee werd gehouden.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.”

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: E. H., F. (...)

Nationaliteit :Marokko

Geboortedatum : (...)1969

Geboorteplaats: Tnine Amellou

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

De betrokkene verkreeg het recht op verblijf in functie van de echtgenoot, Dhr. G. B. A. (...) (RR xxxxxxxxxxxx). De echtgenoot van betrokkene kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en hij daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Er werd om die reden dan ook, overeenkomstig art. 42bis van diezelfde wet, een einde gesteld aan zijn verblijf.

Overeenkomstig 42quater §1, 1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd heeft.

Er werden ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig 42 bis §1 – wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd dus niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden. Het feit dat betrokkene kinderen heeft, doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen nl. dat zij niet meer aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen behouden.

Betrokkene heeft een minderjarig kind dat school loopt in België (en wiens verblijfsrecht eveneens beëindigd wordt) en een meerderjarig kind dat elders woont, dat op eigen benen staat, een eigen leven heeft opgebouwd en tewerkgesteld is. Het beëindigen van het verblijfsrecht van betrokkenen hoeft geen invloed te hebben op deze relaties. De betrokkenen kunnen zich ten alle tijde in regel stellen met de wetgeving aangaande het vreemdelingenrecht in een door hen gekozen statuut, mits men natuurlijk aantoonbaar te voldoen aan de voorwaarden die zijn opgenomen in de wet van 15.12.1980 en het KB van 08.10.1981.

Aan de betrokkenen wordt ook geen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten waardoor deze beslissing heeft dus geen invloed op de gezinssituatie van betrokkene. Daarnaast geldt in België het recht op onderwijs voor alle kinderen en jongeren die zich op het grondgebied bevinden. Het ontbreken van een verblijfsstatuut is geen argument voor een onderwijsinstelling om een leerling te weigeren. Dit vormt dus geen element waardoor de betrokkenen het verblijfsrecht alsnog zouden kunnen behouden. De overige documenten (huurcontract, facturen, e.d.) tonen aan dat betrokkene hier wonen maar dit geeft ook geen reden om de betrokkenen het verblijfsrecht te laten behouden.

Betrokkene en haar Spaanse partner volgen beide Nederlandse les maar ook dit, op zich, zonder meer, is ook geen reden om hen het verblijfsrecht te laten behouden.

De duur van het verblijf in België is ook niet van die aard om de banden met het land van oorsprong te verliezen. De periode van verblijf in België weegt immers niet op tegen te periode van verblijf in het land van herkomst.

De economische situatie, meer bepaald het pensioen en het aanvullend leefloon van de echtgenoot, is ook geen reden om het verblijfsrecht te kunnen behouden, zoals hierboven reeds vermeld. Men dient beroep te doen op het sociale bijstandstelsel om te kunnen voldoende te kunnen voorzien in de bestaansmiddelen. Betrokkene is zelf slechts beperkte perioden aan het werk geweest. Momenteel is zij niet aan het werk.

Ook blijkt nergens uit het dossier blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene een reden zou kunnen zijn om haar het verblijfsrecht te laten behouden.

De betrokkene kan bijgevolg het verblijfsrecht evenmin behouden op basis van humanitaire elementen (overeenkomstig 42 bis §1 – wet 15.12.1980).

We dienen op te merken dat er, ondanks het feit dat er geen bewijzen van enige humanitaire elementen werden voorgelegd, er wel degelijk, in de mate van het mogelijke, rekening mee werd gehouden.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partijen zetten een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“EERSTE MIDDEL – genomen uit de schending van artikelen 40 en 42bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’) juncto artikelen 7 en 14 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/1 (‘Burgerschapsrichtlijn’); evenals van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet), en van een aantal algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het materieel motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Toelichting.

3. Verwerende partij oordeelt dat eerste verzoekende partij een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormt, omdat hij een aanvullend leefloon ontvangt van het OCMW. Dit is echter veel te kort door de bocht.

4. Vooreerst wensen verzoekende partijen te duiden op de beoordelingscriteria, zoals vervat in art. 42bis, §1 Vreemdelingenwet:

Dit artikel is de nationale omzetting van de artikelen 7 en 14 van de Burgerschapsrichtlijn. In het arrest Brey1 van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt door het Hof uiteengezet met welke elementen de bevoegde overheid moet rekening houden bij de beoordeling of iemand een "onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel vormt":

"64 De bevoegde nationale autoriteiten kunnen evenwel niet tot een dergelijke slotsom komen zonder op basis van de persoonlijke omstandigheden van de situatie van betrokkene een globale beoordeling te maken van de belasting die de toekenning van die uitkering concreet zou vormen voor het nationale socialebijstandsstelsel in zijn geheel.

65 In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat richtlijn 2004/38 niet uitsluit dat in het gastland sociale uitkeringen aan de staatsburgers van andere lidstaten worden toegekend (zie naar analogie arrest Grzelczyk, reeds aangehaald, punt 39).

66 Verschillende bepalingen van die richtlijn bepalen integendeel juist dat dergelijke uitkeringen aan hen mogen worden toegekend. Zoals de Commissie terecht heeft benadrukt, volgt uit de bewoordingen van artikel 24, lid 2, van die richtlijn dat het gastland alleen gedurende de eerste drie maanden van verblijf, in afwijking van het in lid 1 van dat artikel opgenomen beginsel van gelijke behandeling, niet verplicht is om het recht op een socialebijstandsuitkering toe te kennen aan de burgers van de Unie die niet of niet langer de status van werknemer hebben. Bovendien bepaalt artikel 14, lid 3, van die richtlijn dat een beroep op het socialebijstandsstelsel door een burger van de Unie of zijn familieleden niet automatisch tot een verwijderingsmaatregel mag leiden.

67 In de tweede plaats zij in herinnering gebracht dat artikel 8, lid 4, eerste volzin, van richtlijn 2004/38 uitdrukkelijk bepaalt dat de lidstaten niet het bedrag van de bestaansmiddelen mogen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar dat zij rekening moeten houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Bovendien mag volgens de tweede volzin van dat artikel 8, lid 4, het bedrag van toereikende bestaansmiddelen niet hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder de staatsburgers van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale socialezekerheidspensioen dat het gastland uitkeert.

68 Daaruit volgt dat, hoewel de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, zij geen minimuminkomen kunnen bepalen waaronder ervan wordt uitgegaan dat de betrokkene niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere betrokkene (zie naar analogie arrest Chakroun, reeds aangehaald, punt 48).

69 Daarenboven volgt uit punt 16 van de considerans van richtlijn 2004/38 dat, om te kunnen uitmaken of de begunstigde van een socialebijstandsuitkering een onredelijke belasting voor het socialebijstandsstelsel van het gastland vormt, dit gastland, alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen, dient na te gaan of de problemen van betrokkene van tijdelijke aard zijn, en dient rekening te houden met de duur van het verblijf, de persoonlijke omstandigheden en het bedrag van de al uitgekeerde steun.

70 In de derde plaats zij er ten slotte aan herinnerd dat, aangezien het recht van vrij verkeer als grondbeginsel van het Unierecht de algemene regel is, de in artikel 7, lid 1, sub b, van richtlijn 2004/38 neergelegde voorwaarden strikt moeten worden uitgelegd (zie naar analogie reeds aangehaalde arresten Kamberaj, punt 86, en Chakroun, punt 43), alsmede met inachtneming van de grenzen die het Unierecht en het evenredigheidsbeginsel stellen (zie reeds aangehaalde arresten Baumbast en R, punt 91; Zhu en Chen, punt 32, en Commissie/België, punt 39).

71 Bovendien mogen de lidstaten hun handelingsvrijheid niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van richtlijn 2004/38, met name de uitoefening van het fundamenteel recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten te vergemakkelijken en te versterken, en aan het nuttig effect daarvan (zie naar analogie arrest Chakroun, reeds aangehaald, punten 43 en 47).

72 Door het recht op een verblijf van meer dan drie maanden afhankelijk te stellen van de omstandigheid dat de betrokkene geen „onredelijke” last vormt voor het „stelsel” van sociale bijstand van het gastland, houdt artikel 7, lid 1, sub b, van richtlijn 2004/38, zoals uitgelegd in het licht van punt 10 van de considerans ervan, dus in dat de bevoegde nationale autoriteiten, met inachtneming van een aantal factoren en in het licht van het evenredigheidsbeginsel, mogen nagaan of de toekenning van een sociale uitkering een belasting kan vormen voor de socialebijstandsstelsels van die lidstaat in hun geheel. Richtlijn 2004/38 staat aldus een zekere financiële solidariteit van de staatsburgers van het gastland met die van andere lidstaten toe, met name wanneer de problemen van de begunstigde van het verblijfsrecht van tijdelijke aard zijn (zie naar analogie reeds aangehaalde arresten Grzelczyk, punt 44; Bidar, punt 56, en Förster, punt 48).

[...]

75 Uit de punten 64 tot en met 72 van het onderhavige arrest volgt dat het feit dat een staatsburger van een lidstaat een socialebijstandsuitkering geniet, op zich niet volstaat om aan te tonen dat hij een onredelijke belasting voor het socialebijstandsstelsel van het gastland vormt.

76 Aangaande de aan de orde zijnde regeling, volgt uit de door de Oostenrijkse regering zelf ter terechtzitting verstrekte uitleg dat het bedrag van de compenserende toeslag weliswaar afhangt van de vermogenssituatie van betrokkene in vergelijking met het referentiebedrag dat voor de toekenning ervan is bepaald, doch dat het enkele feit dat een economisch niet-actieve staatsburger van een andere lidstaat om toekenning van die uitkering verzoekt, op zich volstaat om hem daarvan uit te sluiten, ongeacht de duur van zijn verblijf, het bedrag van die uitkering, de duur van het tijdvak waarin die uitkering is uitgekeerd, en dus de mate waarin die uitkering een belasting voor het totale socialebijstandsstelsel van die staat vormt.

77 Door een dergelijke automatische uitsluiting, door het gastland, van de economisch nietactieve staatsburgers van andere lidstaten van de toekenning van een bepaalde sociale uitkering – zelfs voor het tijdvak volgend op de in artikel 24, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde periode van een verblijf van drie maanden – worden de bevoegde autoriteiten van het gastland niet in staat gesteld om, wanneer de inkomsten van betrokkene lager liggen dan het referentiebedrag voor de toekenning van die uitkering, overeenkomstig de voorwaarden die met name voortvloeien uit de artikelen 7, lid 1, sub b, en 8, lid 4, van die richtlijn alsmede uit het evenredigheidsbeginsel, op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene een globale beoordeling te maken van de belasting die de toekenning van die uitkering concreet zou vormen voor het nationale socialebijstandsstelsel in zijn geheel.

78 Meer in het bijzonder is het in een zaak als het hoofdgeding van belang dat de bevoegde autoriteiten van het gastland bij de behandeling van een verzoek van een economisch nietactieve burger van de Unie in een situatie als die van Brey, met name rekening kunnen houden met het bedrag en de regelmaat van de inkomsten van die burger, met het feit dat deze inkomsten die autoriteiten ertoe hebben gebracht hem een verklaring van inschrijving af te geven, en met de duur van het tijdvak waarin de gevraagde uitkering hem eventueel zal gaan worden betaald. Om uit te maken in welke mate een dergelijke uitkering nu precies een belasting voor het nationale socialebijstandsstelsel is, kan het daarenboven relevant zijn, zoals de Commissie ter terechtzitting heeft aangevoerd, te bepalen welk percentage van de ontvangers van bedoelde uitkering in een andere lidstaat pensioengerechtigde burgers van de Unie zijn.”

5. In casu merken verzoekende partijen twee onregelmatigheden op: (1) uit het feit dat een aanvullend leefloon aan eerste verzoekende partij wordt toegekend leidt verwerende partij af dat er sprake is van een onredelijke belasting van het sociaal bijstandsstelsel van het Rijk en er zodoende niet voldaan is aan de vereiste uit art. 40, §4, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet, quod non, en (2) bij de toetsing aan art. 42bis, §1 Vreemdelingenwet laat verwerende partij na om hogergenoemde wettelijke en jurisprudentiële criteria te hanteren om te besluiten dat het verblijfsrecht niet kan worden behouden.

De motivatie in de eerste bestreden beslissing van verwerende partij bij het nagaan of voldaan is aan de voorwaarden van “voldoende bestaansmiddelen” uit art. 40, §4, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet, leest als volgt (stuk 1):

[...]

Verderop in de beslissing motiveert de verwerende partij dat het verblijfsrecht niet kan behouden worden op grond van art. 42bis, §1 Vreemdelingenwet:

[...]

De motivatie in de tweede bestreden beslissing is identiek aan voorgaande motivatie in de eerste bestreden beslissing (zie stuk 2).

6. Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat als een Unieburger een sociale bijstandsuitkering van het gastland ontvangt er niet ipso facto mag worden geoordeeld dat deze Unieburger een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel vormt.

Deze onrechtmatige redenering wordt wel gebruikt door verwerende partij. Er wordt namelijk nergens toepassing gemaakt, laat staan gemotiveerd, aan de hand van de wettelijke en jurisprudentiële criteria waarom er sprake is van een “onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel”.

Verzoekende partijen verklaren zich nader.

7. Voor wat betreft de duur van het verblijf wordt enkel aangehaald dat deze niet van dien aard is om de banden met het land van oorsprong te verliezen. Nochtans erkent verwerende partij dat eerste verzoekende hier een drietal jaar gewerkt heeft en nu tijdens zijn pensioen zich verder inzet tot integratie door Nederlandse les te volgen aan het Ligo Instituut (Centrum voor Basiseducatie). Daarnaast wordt erkent dat derde verzoekende partij school loopt in België. Er is dus sprake van economische, sociale en educatieve integratie.

Zeker voor wat betreft de minderjarige, die als tienjarig kind in België is aangekomen en hier al een viertal jaar school loopt, kan bezwaarlijk rechtmatig in alle redelijkheid geoordeeld worden dat geen sprake is van een verlies van de banden met het land van oorsprong.

8. Verder wordt in de eerste bestreden beslissing nergens rekening gehouden met het effectief uitgekeerde bedrag van het leefloon. Het betreft een louter aanvullend leefloon, bovenop het Belgisch en Spaans pensioen die eerste verzoekende partij geniet. Deze laatste heeft dit eveneens openlijk kenbaar gemaakt aan verwerende partij door het voorleggen van de bewijsstukken inzake pensioeninkomsten en een OCMW-attest.

Vooraf gezien het gaat om een aanvullend leefloon, vormt dit in hoofde van een zorgvuldige, redelijke overheid die het materieel motiveringsbeginsel in acht neemt, een toekomstige motiveringsplicht teneinde aan

te tonen dat ook dit bedrag een “onredelijke belasting van het sociale bijstandsstelsel” vormt. Immers volgt uit het aanvullend-karakter een vermoeden dat dit laatste niet het geval is.

9. Aansluitend bij voorgaande is er dan ook geen sprake van een beoordeling die aangeeft “in welke mate een dergelijke uitkering nu precies een belasting voor het nationale sociale bijstandsstelsel vormt”.

10. De andere wettelijke criteria (leeftijd, sociaal culturele integratie...) worden louter opgesomd, zonder bijkomende motivatie.

11. Tot slot dient erop gewezen dat de overige “criteria” die men wel hanteert (bijvoorbeeld het niet verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten) niet staan opgesomd in art. 42bis, § 1 Vreemdelingenwet, noch worden deze aangehaald in de rechtspraak als zijnde toelaatbare en gerechtvaardigde criteria om een beoordeling overeenkomstig voornoemd artikel mogelijk te maken.

12. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit/beslissing:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn” (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19”).

Gezien de relevante gegevens met betrekking tot het kind in de beslissing ontbreken, is de motiveringsplicht geschonden.

13. De zorgvuldigheidsplicht schrijft voor dat “het bestuur (...) zijn beslissing op zorgvuldige wijze [dient] voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.” (A. MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Brussel, 1994, p. 55)

In casu zijn de genomen beslissingen absoluut niet zorgvuldig voorbereid.

14. Om al deze redenen schenden de bestreden beslissingen de hierboven vermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur en moeten ze worden vernietigd.

Besluit. Bovenstaande vaststellingen noodzaakt verzoekende partijen te oordelen dat verwerende partij nalaat om op wettige, zorgvuldige en redelijke manier te oordelen dat niet meer voldaan is aan het criterium “voldoende bestaansmiddelen” uit art. 40, §4, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet, alsook dat er geen redenen zijn tot behoud van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis, §1 Vreemdelingenwet.

Gezien de eerste bestreden beslissing de grondslag vormt voor de uitgifte en motivatie van de tweede bestreden beslissing en de motivatie identiek is, dient ook deze laatste op voornoemde gronden te worden vernietigd.

Het eerste middel is gegrond.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40, § 4, 42bis, § 1, en 42ter, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de eerste verzoekende partij het verblijfsrecht verwiert als werkzoekende, maar de situatie totaal gewijzigd is, eerste verzoekende partij ontvangt sinds juli 2023 financiële steun van het OCMW. De eerste verzoekende partij kan het verblijfsrecht ook niet behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen nu zij zich naast haar pensioenuitkering dient te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te voorzien en zij

daarenboven een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel vormt nu zij al anderhalf jaar aanvullend leefloon ontvangt en nergens uit het dossier blijkt hoe en of zij deze financiële afhankelijkheid tracht af te bouwen. Nu zij beroep doet op het sociale bijstandstelsel kan zij het verblijfsrecht evenmin behouden als student. De verwerende partij motiveert dat ook het verblijfsrecht van het minderjarig kind G.E.H.I. wordt beëindigd nu zij het verblijfsrecht verkreeg op basis van gezinshereniging met haar vader. Daarnaast motiveert de verwerende partij nog over de elementen bepaald in artikel 42*bis*, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en over de door de verzoekende partijen bijgebrachte stukken in dit verband.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de tweede bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat er een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de tweede verzoekende partij aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de Unieburger die zij vervoegd heeft. Daarnaast motiveert de verwerende partij dat er niet werd aangetoond dat de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezinssituatie en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om de tweede verzoekende partij het verblijfsrecht te laten behouden, waarbij wordt gemotiveerd over de door de verzoekende partij bijgebrachte stukken.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 40 en 42*bis* van de Vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 42*bis*, § 1, van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen luidt als volgt:

*“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40*bis*, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.*

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

Artikel 42*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 4.

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

De eerste verzoekende partij was gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden als werkzoekende. Dit verblijfsrecht wordt middels de eerste bestreden beslissing beëindigd met toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en dit omdat zij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De tweede verzoekende partij en het minderjarig kind G.E.H.I. verkregen het verblijfsrecht als familielid van de eerste verzoekende partij. Nu het verblijfsrecht van de eerste verzoekende partij wordt beëindigd, wordt ook hun verblijfsrecht beëindigd, respectievelijk op grond van artikel 42quater, §1, 1° en artikel 42ter, §1, 1° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen betwisten niet dat de eerste verzoekende partij “een aanvraag van verklaring van inschrijving in(diende) als werkzoekende op 30.10.2020 en (hij) (...) de EU-kaart (verkreeg) op 01.06.2021” en “de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is.” De verzoekende partijen betwisten evenmin dat de eerste verzoekende partij “momenteel op pensioen is en een pensioenuitkering ontvangt.” Aldus blijkt dat de eerste verzoekende partij niet langer een werknemer, een zelfstandige of een werkzoekende in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet zou zijn. De verzoekende partijen houden dit ook niet voor.

In de eerste bestreden beslissing heeft de verwerende partij vervolgens onderzocht of de eerste verzoekende partij het verblijf kan behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (cf. artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet).

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Uit de bewijsstukken kunnen we afleiden dat betrokkene momenteel op pensioen is en een pensioenuitkering ontvangt. We dienen hem bijgevolg te beschouwen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Echter, bij gebrek aan voldoende eigen inkomsten diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om mee in zijn bestaansmiddelen te voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en hij al sinds maart 2023 leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is. Betrokkene ontvangt al geruime tijd, meer dan 1,5 jaar, aanvullend leefloon en nergens uit het dossier blijkt hoe en of zij hun financiële afhankelijkheid van het sociale bijstandstelsel trachten af te bouwen en uiteindelijk stop te zetten. We kunnen dus stellen dat de belasting van het sociale bijstandstelsel niet van beperkte duur is.

Er kan dus niet besloten worden dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art. 40 §4, 1e lid, 2° - wet 15.12.1980). Het verblijfsrecht kan dan ook niet worden behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.”

De verzoekers betwisten niet dat de eerste verzoekende partij zich heeft gewend “tot het OCMW om mee in zijn bestaansmiddelen te voorzien” en “hij al sinds maart 2023 leefloon ontvangt”. De verzoekende partijen betwisten evenmin dat de eerste verzoekende partij “al geruime tijd, meer dan 1,5 jaar, aanvullend leefloon (ontvangt) en nergens uit het dossier blijkt hoe en of zij hun financiële afhankelijkheid van het sociale bijstandsstelsel trachten af te bouwen en uiteindelijk stop te zetten”.

De verwerende partij concludeert dat “niet besloten (kan) worden dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk” en de eerste verzoekende partij “(h)et verblijfsrecht (...) dan ook niet (kan) (...) behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen” in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Gelet op de vaststellingen in de alinea hierboven tonen de verzoekende partijen niet aan dat deze conclusie feitelijk onjuist is.

De verzoekers gaan verder niet in op, en betwisten dus ook volgend motief uit de eerste bestreden beslissing niet: “Betrokkene toont verder ook aan lessen Nederlands te volgen maar gezien hij ten laste is van het sociale bijstandsstelsel kan hij het verblijfsrecht evenmin behouden als student (art. 40 §4, 1e lid, 3° - wet 15.12.1980). Een student dient immers de zekerheid te verschaffen niet ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.”

De verzoekende partijen gaan in hun verzoekschrift uitgebreid in op het bepaalde in artikel 42bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat voor het in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van deze wet bedoelde geval – met name de situatie van de burger van de Unie die in België verblijft als beschikker over voldoende bestaansmiddelen – slechts een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht indien de betrokken burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De verzoekende partijen gaan er met hun betoog echter aan voorbij dat de eerste verzoekende partij enkel in de hoedanigheid van werkzoekende verblijfsgerechtigd was in België en haar verblijfsrecht werd beëindigd omdat zij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden. Zij betwist niet dat zij niet meer kan gezien worden als werkzoekende, of nog als werknemer of als zelfstandige. De in artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziene beëindigingsgrond in geval de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel geldt slechts voor de burger van de Unie die in het Rijk verblijft als beschikker over voldoende bestaansmiddelen (of als student). Wat de eerste verzoekende partij betreft, blijkt evenwel niet dat op enig ogenblik kon worden vastgesteld dat zij verblijfsgerechtigd was als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Immers, om als beschikker van voldoende bestaansmiddelen verblijfsgerechtigd te zijn conform voormeld artikel, moet eerste verzoekende partij aantonen dat haar bestaansmiddelen “voldoende (zijn) om te voorkomen dat (zij) tijdens (haar) verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk”. Zoals de verwerende partij evenwel heeft vastgesteld moet eerste verzoekende partij wel degelijk beroep doen op sociale bijstand om mee in haar bestaansmiddelen te voorzien zodat zij niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om als beschikker van voldoende bestaansmiddelen het verblijfsrecht in België te kunnen genieten. Idem voor wat betreft het verblijf als student zoals gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing. Om deze reden dient het motief in de bestreden beslissing dat eerste verzoekende partij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel als louter bijkomend en niet determinerend te worden beschouwd. Dit kan trouwens ook afgeleid worden uit de bewoordingen van de motivering zelf waar gesteld wordt dat eerste verzoekende partij “daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk” (eigen onderlijning). De kritiek van de verzoekende partijen hierop - waarbij zij op uitgebreide wijze beargumenteren dat geen rekening werd gehouden met alle elementen bepaald in artikel 42bis, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en uitgebreid citeren uit het arrest *Brey* van het Hof van Justitie (waaruit immers ook blijkt dat *Brey* al als beschikker van voldoende bestaansmiddelen verblijfsrecht had verkregen (§ 78), hetgeen *in casu* niet het geval is) - kan bijgevolg geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een voldoende belang bij deze kritiek is niet voorhanden.

Voor zover verzoekende partijen met hun betoog aangaande de duur van het verblijf, leeftijd, sociale en culturele integratie nog lijken aan te geven het oneens te zijn met de motivering in het kader van artikel 42bis, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet (de zogenaamde “*humanitaire elementen*”) kan dienstig verwezen worden naar de bespreking dienaangaande *infra* met betrekking tot het tweede middel.

2.5. De verzoekende partijen betogen nog dat nu de eerste bestreden beslissing de grondslag vormt voor de afgifte en motivatie van de tweede bestreden beslissing en de motivering identiek is, ook de tweede bestreden beslissing vernietigd moet worden. Gelet op wat hiervoor en hierna wordt uiteengezet blijkt dat zowel het eerste als het tweede middel in de mate dat ze gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing ongegrond zijn, zodat niet dient te worden ingegaan op de door de verzoekende partijen geopperde hypothese.

2.6. Gelet op de voorgaande vaststellingen maken de verzoekende partijen evenmin de schending van de artikelen 7 en 14 van de Burgerschapsrichtlijn aannemelijk, dit nog naast de vaststelling dat deze bepalingen omgezet werden in Belgisch recht en de verzoekende partijen evenmin aantonen dat de door hen ingeroepen artikelen daarbij niet (volledig) of niet correct omgezet zouden zijn, zodat zij zich ook niet dienstig op de betrokken bepalingen kunnen beroepen.

2.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40 en 42bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

2.8. Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.9. Verzoekende partijen zetten een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“TWEEDE MIDDEL – genomen uit schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM), artikel 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, art. 42bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’); evenals van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet), en van een aantal algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het materieel motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Toelichting.

15. Verder bouwend op het eerste middel, dient verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met de criteria vervat in art. 42bis, §1 Vreemdelingenwet:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zondig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

[1 Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.]”

16. Hieruit blijkt dat de Vreemdelingenwet de ruimte laat en zelfs een verplichting oplegt aan verwerende partij om bij het nemen van de bestreden beslissingen het gezinsleven in aanmerking te nemen.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Met betrekking tot het bestaan van een familie- en gezinsleven, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

Wanneer er sprake is van een gezinsleven, kan een inmenging in dit gezinsleven enkel plaatsvinden wanneer deze voldoet aan de voorwaarden van paragraaf 2 van artikel 8 EVRM. Dit is niet alleen zo wanneer

een toegekend verblijfsrecht wordt beëindigd, maar ook wanneer het gaat om een eerste toelating. Immers, artikel 8 EVRM kan ook positieve verplichtingen met zich meebrengen.

Artikel 8 van het EVRM verplicht lidstaten niet enkel om zich te onthouden van ongerechtvaardigde inmengingen in het gezinsleven, maar legt ook positieve verplichtingen op. Het EHRM stelt hierover:

“« La cour rappelle que l'article 8 peut engendrer des obligations positives inhérentes à un « respect » effectif de la vie familiale. Les principes applicables à pareilles obligations sont comparables à ceux qui gouvernent les obligations négatives. Dans les deux cas, il faut tenir compte du juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble ; de même, dans les deux hypothèses, l'Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, § 31.)”

Bij het uitoefenen van deze positieve verplichtingen moet de overheid dus streven naar een evenwicht tussen alle belangen die aan de orde zijn, individueel en maatschappelijk. Bij de beoordeling van wanneer dit evenwicht bereikt is, beschikt de overheid over een zekere beoordelingsmarge.

Deze beoordelingsmarge is echter niet onbegrensd. In bepaalde gevallen kan de positieve verplichting onder artikel 8 EVRM inhouden dat iemand moet worden toegelaten tot het grondgebied. In elk geval moet rekening worden gehouden met bepaalde criteria, voorgeschreven door het EHRM. In het arrest Sen gaf het Hof aan welke criteria meespelen: “Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, §37.)

In het arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 EVRM verplicht lidstaten ook om rekening te houden met het hoger belang van het kind bij het nemen van administratieve beslissingen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in het arrest Jeunesse t. Nederland van 3 oktober 2014 duidelijk gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt ook zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit

onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

“109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see *TuquaboTikle and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; *mutatis mutandis*, *Popov v. France*, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135; and *X v. Latvia [GC]*, no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a nonnational parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”

Zoals reeds gesteld is art. 42bis Vreemdelingenwet een omzetting van de bepalingen uit artikelen 7 en 14 van de Burgerschapsrichtlijn. Bij de tenuitvoerlegging van de Burgerschapsrichtlijn zijn Lidstaten gehouden om artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven. Dit artikel, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ...”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

“1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing. De bestreden beslissing betreft immers een tenuitvoerlegging van artikel 7 en 14 van de Burgerschapsrichtlijn.

Zoals Uw Raad eerder al bevestigd heeft is artikel 24.2 van het Handvest gebaseerd op het VN Kinderrechtenverdrag (zie RvV 21 februari 2013, nr. 97.183, bevestigd in cassatie door RvS 15 januari 2014, nr. 226.067). De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: “Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde (zie RvV 21 februari 2013, nr. 97.183, bevestigd in cassatie door RvS 15 januari 2014, nr. 226.067). Krachtens artikel 52,

§ 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3(1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions – by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General Measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/par. 12).

Hieruit blijkt dat artikel 3.1 van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en het hoger belang van het kind brengen een onderzoeksplicht met zich mee.

Zoals M. Maes en A. Wijnants schrijven: "Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging" (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1).

Verzoekende partijen verklaren zich nader:

17. In casu wordt het verblijfsrecht van het kind van verzoekende partijen afgenomen, zonder dat ook maar op enige manier wordt nagegaan welk gezinsleven het kind in België heeft en hoe het hoger belang van het kind kan worden gerespecteerd.

Verwerende partij vermeldt nergens in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met de elementen in artikel 42bis, §1 Vreemdelingenwet.

Verwerende partij is op geen enkele manier nagegaan wat de impact is van de bestreden beslissingen op het kind. Verwerende partij is niet nagegaan of het kind kan terugkeren naar Spanje, of het daar zal worden toegelaten, of het eventueel gezondheidsproblemen heeft of medische opvolging nodig heeft, of het kind vanuit Spanje contact zal kunnen blijven houden met de meerderjarige zus wiens verblijfsrecht in België niet wordt ontnomen. Verwerende partij lijkt zich zelfs niet te hebben afgevraagd of het kind de Spaanse taal machtig is.

Nergens in de motivering van de bestreden beslissingen wordt het kind betrokken, met uitzondering van de zinsnede "Betrokkene heeft een minderjarig kind dat school loopt in België".

Nergens is rekening gehouden met het hoger belang van het kind en met de gezinsbanden die het kind in België heeft, nl. die met verzoekende partijen en haar meerderjarige zus.

Het onderzoek van verwerende partij was uiterst onzorgvuldig. Verwerende partij had rekening moeten houden met de persoonlijke omstandigheden van het kind en nagaan of er sprake is van een beschermen waardig gezinsleven en of de beslissing kan worden uitgevoerd in overeenstemming met het hoger belang van het kind, quod non.

18. Het zij er ook in dit tweede middel aan herinnert dat de materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit/beslissing:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn" (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Gezien de relevante gegevens met betrekking tot het kind in de beslissing ontbreken, is de motiveringsplicht geschonden.

19. De zorgvuldigheidsplicht schrijft voor dat "het bestuur (...) zijn beslissing op zorgvuldige wijze [dient] voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen." (A. MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Brussel, 1994, p. 55)

In casu zijn de genomen beslissingen absoluut niet zorgvuldig voorbereid.

20. Om al deze redenen schenden de bestreden beslissingen de hierboven vermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur en moeten ze worden vernietigd.

Besluit. Het tweede middel is gegrond."

2.10. Waar de verzoekende partijen opnieuw de schending aanvoeren van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan worden verwezen naar wat *supra* dienaangaande werd uiteengezet.

2.11. Voor de theoretische uiteenzetting van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel kan eveneens worden verwezen naar wat hoger dienaangaande werd uiteengezet.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 42*bis* van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en in het licht van artikel 42*ter* van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen.

Artikel 42*bis*, § 1, laatste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

Artikel 42*ter* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40*bis*, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :*

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

2.11.1. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

2.11.1.1. Er wordt niet betwist dat de verzoekende partijen samen met het minderjarig kind G.E.H.I. een gezinskern vormen. Door middel van de bestreden beslissingen wordt zowel het verblijfsrecht van de eerste verzoekende partij, de tweede verzoekende partij als van het minderjarig kind G.E.H.I. beëindigd. De bestreden beslissingen vormen dan ook geen inbreuk in de gezinseenheid van de eerste verzoekende partij, de tweede verzoekende partij en het minderjarig kind G.E.H.I. De gezinseenheid blijft behouden en uit niets blijkt dat zij niet elders hun gezinsleven kunnen verderzetten (zie ook bespreking *infra*), zodat de verzoekende partijen ook geenszins aannemelijk maken dat de bestreden beslissingen een inbreuk vormen op hun gezinsleven en alzo artikel 8 EVRM schenden.

Verder, waar zij wijzen op de gezinsbanden tussen het minderjarige kind en diens meerderjarige zus, wijst de Raad erop dat een beschermingswaardig gezins- of familieleven tussen een minderjarige en een familielid dat niet zijn of haar ouder is, enkel kan worden aangenomen indien het gezins- of familielid de enige en feitelijke verzorger is van een minderjarig kind of een betekenisvolle rol speelt in het leven van het minderjarige kind en dit gezins- of familielid als vader- of moederfiguur fungeert (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, *Marckx v. België*, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, *Bronda v. Italië*, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, *Boyle v. Verenigd Koninkrijk*). *In casu* tonen verzoekende partijen evenwel niet aan dat de meerderjarige zus dergelijke rol speelt in het leven van hun minderjarig kind.

Zoals in de eerste bestreden beslissing immers ook wordt gemotiveerd:

“Betrokkene heeft een minderjarig kind dat school loopt in België (en wiens verblijfsrecht eveneens beëindigd wordt) en een meerderjarig kind dat elders woont, dat op eigen benen staat, een eigen leven heeft opgebouwd en tewerkgesteld is. Het beëindigen van het verblijfsrecht van betrokkenen hoeft geen invloed te hebben op deze relaties. De betrokkenen kunnen zich ten alle tijde in regel stellen met de wetgeving aangaande het vreemdelingenrecht in een door hen gekozen statuut, mits men natuurlijk aantoonbaar te voldoen aan de voorwaarden die zijn opgenomen in de wet van 15.12.1980 en het KB van 08.10.1981. Aan de betrokkenen wordt ook geen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten waardoor deze beslissing heeft dus geen invloed op de gezinssituatie van betrokkene.”

De verzoekende partijen betwisten niet dat het meerderjarig kind en zus van G.E.H.I. op eigen benen staat, een eigen leven heeft opgebouwd en tewerkgesteld is.

Aldus blijkt niet dat dit meerderjarig kind nog deel uitmaakt van het gezin van de verzoekende partijen met hun minderjarig kind G.E.H.I. in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad benadrukt verder dat, hoewel verzoekende partijen werden uitgenodigd bij brief van 10 september 2024 om hun humanitaire elementen kenbaar te maken, de verzoekende partijen geen stukken hebben voorgelegd met betrekking tot het meerderjarig kind. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen een specifiek element omtrent de relatie met het meerderjarig kind zou hebben veronachtzaamd.

Nu niet aangetoond is dat er een beschermingswaardig gezins- of familieleven bestaat tussen verzoekende partijen en het meerderjarig kind en de relatie met het meerderjarig kind aldus niet meer betreft dan een normale affectieve band die verwanten met elkaar onderhouden, staat het de verzoekende partijen verder vrij om gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen om het contact tussen de zussen te onderhouden. Het minderjarig kind G.E.H.I. heeft als Unieburger ook het recht om gedurende maximaal drie maanden op het Belgisch grondgebied te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort zodat zij periodieke bezoeken aan haar meerderjarige zus kan brengen. Verder blijkt ook nergens uit dat haar meerderjarige zus het minderjarig kind G.E.H.I. geen periodieke bezoeken zou kunnen brengen.

2.11.1.2. De Raad wijst er verder op dat het *in casu* een situatie van weigering van een voortgezet verblijf betreft. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privéleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat de noodzaak aan inmenging betreft. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privéleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slovensko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privéleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

De verzoekende partijen betwisten niet dat de inmenging is voorzien in de wet en een gerechtvaardigde doelstelling nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 135-136).

De verzoekende partijen betogen dat het verblijfsrecht van hun minderjarig kind wordt beëindigd zonder dat ook maar op enige manier wordt nagegaan welk gezinsleven het kind in België heeft en hoe het hoger belang van hun kind kan worden gerespecteerd. De verzoekende partijen betogen dat niet werd nagegaan wat de impact is op hun kind van de bestreden beslissingen.

In eerste instantie herhaalt de Raad dat niet wordt betwist dat de verzoekende partijen samen met het minderjarig kind G.E.H.I. een gezinskern vormen. Door middel van de bestreden beslissingen wordt het verblijfsrecht van de gezinskern beëindigd. De bestreden beslissingen vormen dan ook geen inbreuk in de gezinseenheid. Verder blijkt uit de bespreking *supra* dat de verzoekende partijen geen beschermenswaardig gezins- of familieleven met de meerderjarige zus hebben aangetoond.

Verder, en in tegenstelling tot wat verzoekende partijen betogen, heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met hetgeen gesteld in artikel 42bis, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet (of nog, het gelijkkluidende artikel 42ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het minderjarig Spaanse kind).

Zo wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Er werden ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij betrokkenen werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig 42 bis §1 – wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd dus niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden.

Het feit dat betrokkene kinderen heeft, doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen nl. dat men niet meer aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen behouden.

Betrokkene heeft een minderjarig kind dat school loopt in België (en wiens verblijfsrecht eveneens beëindigd wordt) en een meerderjarig kind dat elders woont, dat op eigen benen staat, een eigen leven heeft

opgebouwd en tewerkgesteld is. Het beëindigen van het verblijfsrecht van betrokkenen hoeft geen invloed te hebben op deze relaties. De betrokkenen kunnen zich ten alle tijde in regel stellen met de wetgeving aangaande het vreemdelingenrecht in een door hen gekozen statuut, mits men natuurlijk aantoonbaar te voldoen aan de voorwaarden die zijn opgenomen in de wet van 15.12.1980 en het KB van 08.10.1981. Aan de betrokkenen wordt ook geen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten waardoor deze beslissing heeft dus geen invloed op de gezinssituatie van betrokkene. Daarnaast geldt in België het recht op onderwijs voor alle kinderen en jongeren die zich op het grondgebied bevinden. Het ontbreken van een verblijfsstatuut is geen argument voor een onderwijsinstelling om een leerling te weigeren. Dit vormt dus geen element waardoor de betrokkenen het verblijfsrecht alsnog zouden kunnen behouden.

De overige documenten (huurcontract, facturen, e.d.) tonen aan dat betrokkenen hier wonen en hun nutsvoorzieningen betalen maar dit geeft ook geen reden om de betrokkenen het verblijfsrecht te laten behouden.

Betrokkene en zijn Marokkaanse partner volgen beide Nederlandse les maar ook dit, op zich, zonder meer, is ook geen reden om hen het verblijfsrecht te laten behouden.

De duur van het verblijf in België is ook niet van die aard om de banden met het land van oorsprong te verliezen. De periode van verblijf in België weegt immers niet op tegen te periode van verblijf in het land van herkomst.

De economische situatie van betrokkene, meer bepaald het pensioen en het aanvullend leefloon, is ook geen reden om het verblijfsrecht te kunnen behouden, zoals hierboven reeds vermeld. Betrokkene heeft beroep moeten doen op het sociale bijstandstelsel om te kunnen voldoende te kunnen voorzien in de bestaansmiddelen.

Ook blijkt nergens uit het dossier blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkenen een reden zou kunnen zijn om hen het verblijfsrecht te laten behouden.

De betrokkenen kunnen bijgevolg het verblijfsrecht evenmin behouden op basis van humanitaire elementen (overeenkomstig artikel 42 bis §1 – wet 15.12.1980).

We dienen op te merken dat er, ondanks het feit dat er geen bewijzen van enige humanitaire elementen werden voorgelegd, er wel degelijk, in de mate van het mogelijke, rekening mee werd gehouden.”

Met een brief van 10 september 2024 nodigde de verwerende partij de eerste verzoekende partij uit om onder meer humanitaire elementen aan te brengen waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van haar dossier. Deze brief luidde als volgt:

“(…)

[identiteitsgegevens eerste verzoekende partij + minderjarig kind G.E.H.I.]

(…)

Op 01.06.2021 werd de betrokkene, in de hoedanigheid van werkzoekende, in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving.

Zijn dochter verkreeg op 19.05.2021 het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met betrokkene, haar vader.

Nader onderzoek van het dossier doet echter vermoeden dat de betrokkene niet meer voldoet aan de aan het verblijf gestelde voorwaarden. Bijgevolg wordt overwogen om een einde te maken aan het verblijf op basis van artikel 42 bis §1 of art. 42 ter §3 van de wet van 15.12.1980. Bovendien kan, indien nodig, een verwijderingsmaatregel worden genomen na het verstrijken van de beroepstermijn of, bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen.

Overeenkomstig artikel 42 bis, §1 of artikel 42ter, § 3 of 42 quater, §5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan de Minister of zijn gemachtigde zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Vandaar dat wij deze brief sturen met de vraag om betrokkene uit te nodigen en te vragen naar recente bewijsstukken van de huidige economische activiteit of bestaansmiddelen. Op basis van de voorgelegde documenten zal het dossier opnieuw geëvalueerd worden om na te gaan of betrokkene het verblijfsrecht kan behouden. Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen.

Zou u hem zo snel mogelijk kunnen oproepen en hem vragen om binnen de 15 dagen na de betekening van deze brief de volgende zaken aan ons voor te leggen:

- Als werknemer: (...)
- Als zelfstandige: (...)
- Als werkzoekende: (...)
- Als student: (...)
- Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (...)

(…)

Kunt u hem ook meedelen dat hij indien hij of de gezinsleden over humanitaire elementen, overeenkomstig artikel 42 bis § 1, tweede en/of derde lid (betrokkene) of artikel 42 ter §1, 3e lid (dochter) of art. 42 quater §1, 3e lid (echtgenote) van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 beschikt, en/of indien hij voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden van art. 42 bis §2 van de bovengenoemde wet, hiervan ook bewijzen mag

voorleggen. Indien de echtgenote een economische activiteit of bestaansmiddelen zou hebben, mag hiervan ook bewijs voorgelegd worden. Zodoende kunnen wij hier rekening mee houden bij de beoordeling van het dossier.

(...)"

Op 4 oktober 2024 nam eerste verzoekende partij kennis van dit schrijven. Vervolgens maakte zij stukken over.

Thans werpen de verzoekende partijen op dat bij het nemen van de bestreden beslissingen niet werd nagegaan of hun kind *"eventueel gezondheidsproblemen heeft of medische opvolging nodig heeft"*. De verzoekende partijen gaan daarmee evenwel voorbij aan volgend motief in de eerste bestreden beslissing: *"Ook blijkt nergens uit het dossier blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkenen een reden zou kunnen zijn om hen het verblijfsrecht te laten behouden."* De Raad benadrukt het woord *"betrokkenen"* in het meervoud, hetgeen aldus eveneens slaat op het minderjarig kind G.E.H.I. Aldus heeft de verwerende partij wel degelijk in rekening gebracht dat de gezondheidstoestand van het kerngezin, waaronder de gezondheidstoestand van het minderjarig kind G.E.H.I. geen reden vormt om hen het verblijf te laten behouden. Middels hoger geciteerd schrijven van 10 september 2024 werden de verzoekende partijen uitgenodigd om humanitaire elementen met betrekking tot hun minderjarig kind kenbaar te maken. De verzoekende partijen hebben vervolgens allerlei stukken overgemaakt, maar geen enkel stuk met betrekking tot de gezondheidstoestand van hun minderjarig kind G.E.H.I. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen een relevant element zou hebben veronachtzaamd. Er moet worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Indien het minderjarig kind G.E.H.I. effectief gezondheidsproblemen zou hebben – hetgeen nergens uit blijkt – dan kwam het de verzoekende partijen toe om hiervan gewag te maken in hun antwoord op voormeld schrijven van 10 september 2024, waarbij zij uitdrukkelijk werden verzocht om humanitaire elementen kenbaar te maken.

Gelet op het voorgaande kunnen de verzoekende partijen aldus ook niet worden gevolgd waar zij aanvoeren dat in de motivering van de bestreden beslissingen buiten de zinsnede *"Betrokkene heeft een minderjarig kind dat school loopt in België"* het kind niet wordt betrokken.

De verzoekende partijen houden verder voor dat de verwerende partij niet heeft onderzocht of hun kind wel tot het Spaanse grondgebied zal worden toegelaten.

De Raad wijst er evenwel op dat uit een lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van het minderjarig kind G.E.H.I. in toepassing van artikel 42ter, § 1, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft betrekking op *"de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn"*. Aldus blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing in rekening bracht dat het minderjarig kind G.E.H.I. een Unieburger is. Dit vindt ook steun in het administratief dossier waaruit blijkt dat het minderjarig kind G.E.H.I. de Spaanse nationaliteit heeft. Nu er mag van uitgegaan worden dat een Spaanse onderdaan omwille van diens nationaliteit *ipso facto* toegang heeft tot het Spaanse grondgebied, blijkt bijgevolg niet dat de verwerende partij ertoe gehouden was om alsnog verder te onderzoeken of het minderjarig kind met Spaanse nationaliteit zou worden toegelaten op Spaans grondgebied. Verzoekende partijen tonen ook geenszins aan dat, ondanks de Spaanse nationaliteit van het kind, het kind niet zal worden toegelaten tot het Spaanse grondgebied.

Waar verzoekende partijen nog stellen dat niet werd onderzocht of hun minderjarig kind vanuit Spanje contact zal kunnen blijven houden met haar meerderjarige zus, van wie het verblijfsrecht niet werd beëindigd, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar zijn bespreking *supra* waaruit gebleken is dat de relatie die bestaat tussen het minderjarig kind en haar meerderjarige zus een louter affectieve band betreft, er tussen hen aldus geen sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven, en zij niet aantonen dat voornoemde band niet kan onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken aan elkaar.

De verzoekende partijen merken tenslotte nog op dat de verwerende partij zich niet lijkt te hebben afgevraagd of hun minderjarig kind het Spaans machtig is. De Raad herhaalt evenwel dat, hoewel zij werden uitgenodigd bij brief van 10 september 2024 (zie *supra*) om hun humanitaire elementen kenbaar te maken, de verzoekende partijen geen stukken met betrekking tot de taalkennis (of het gebrek daaraan) van hun kind hebben voorgelegd. De verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen een specifiek element dienaangaande zou hebben veronachtzaamd. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat hun minderjarig kind in 2010 in Spanje is geboren. Verder blijkt het kind pas in 2020, en dus op 10-jarige leeftijd naar België is gekomen zodat redelijkerwijze mag aangenomen worden dat het kind wel degelijk het Spaans (minstens in zekere mate) beheerst, temeer uit de door de verzoekende partijen voorgelegde stukken blijkt dat zijzelf (basis)lessen Nederlands volgen

zodat niet blijkt dat hun moedertaal Nederlands is. Derhalve kan niet worden aangenomen dat zij steeds Nederlands met hun kind hebben gesproken of spreken. Met hun niet-geconcretiseerd betoog tonen zij geenszins aan dat hun kind de Spaanse taal niet (afdoende) machtig is. Gelet op de gegevens van het administratief dossier waaruit blijkt dat het kind het overgrote deel van haar leven in Spanje heeft doorgebracht, kan niet blijken dat het kind niet minstens de beginselen van het Spaans heeft meegekregen en zij niet over voldoende aanpassingsvermogen beschikt om zich opnieuw in Spanje te vestigen (cfr. EHRM, *Veljkovic-Jukic v. Switzerland*, 21 oktober 2020, §§ 52 en 55).

Zoals uit voorgaande bespreking is gebleken wordt de gezinskern door de bestreden beslissingen niet aangetast noch kan blijken dat het welzijn van het minderjarig kind in het gedrang wordt gebracht. De verzoekende partijen hebben geen elementen met betrekking tot het hoger belang van het kind bijgebracht waarmee bij het nemen van de bestreden beslissingen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Tenslotte, waar verzoekende partijen in het eerste middel nog plegen dat er sprake is van “*economische, sociale en educatieve integratie*”, er “*bezwaarlijk rechtmatig in alle redelijkheid geoordeeld (kan) worden dat geen sprake is van een verlies van de banden met het land van oorsprong*” en het betoog dat “*(d)e andere wettelijke criteria (leeftijd, sociaal culturele integratie..) (..) louter (worden) opgesomd, zonder bijkomende motivatie*” gaan zij eraan voorbij dat de verwerende partij de door hen voorgelegde stukken naar aanleiding van het schrijven van 10 september 2024 wel degelijk in ogenschouw heeft genomen en op nazicht daarvan niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit deze stukken niet kan blijken dat de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezinssituatie, de economische situatie of de sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om het verblijfsrecht niet te beëindigen. Verzoekende partijen doen met hun betoog geen afbreuk aan de vaststelling dat wat betreft hun economische situatie gebleken is dat zij beroep moeten doen op het sociale bijstandstelsel. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te oordelen dat hun economische situatie de beëindiging van het verblijfsrecht niet in de weg staat. Wat betreft hun gezinssituatie, waaronder het hoger belang van het kind, kan dienstig verwezen worden naar de bespreking *supra* waaruit gebleken is dat de beëindiging van het verblijfsrecht het hoger belang van het kind niet schaadt. Met hun betoog dat het kind tijdens het verblijf in België naar school is gegaan, tonen de verzoekende partijen niet anderszins aan. Zoals ook *supra* gesteld is het kind geboren in Spanje en heeft het Spanje pas verlaten op 10-jarige leeftijd, zodat geenszins aangenomen kan worden dat door een verblijf van vier jaar in België het kind geen banden meer zou hebben met Spanje en zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een verblijf aldaar. Dienaangaande tonen de verzoekende partijen niet op concrete wijze aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze gesteld heeft dat het feit dat het kind in België naar school gaat het behoud van het verblijfsrecht niet verantwoordt. Verder heeft de verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partijen enkel een bewijs van het volgen van lessen Nederlands hebben voorgelegd, alsook een huurcontract, facturen e.d.m. waaruit blijkt dat verzoekende partijen in België wonen en hun nutsvoorzieningen betalen, maar dat al deze elementen niet toelaten te besluiten dat dit het behoud van het verblijfsrecht verantwoordt. De Raad kan de verwerende partij volgen dat uit deze elementen niet kan blijken dat er sprake is van een dermate sociale of culturele integratie die de beëindiging van het verblijfsrecht verhindert. Zoals de verwerende partij ook motiveert, is de duur van het verblijf in België niet van die aard waardoor de banden met het land van oorsprong verloren zijn gegaan. De Raad benadrukt nogmaals dat verzoekende partijen pas in 2020-2021 naar België zijn gekomen. Zij overtuigen dan ook geenszins, temeer in het licht van de voorgelegde stukken waaruit geen verregaande economische, sociale of culturele integratie blijkt, dat omwille van een verblijf van drie à vier jaar in België, al hun banden met het land van oorsprong teloor zijn gegaan.

Verzoekende partijen tonen geenszins aan dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissingen enig dienstig gegeven veronachtzaamd heeft.

Gelet op het voorgaande tonen de verzoekende partijen geen disproportionaliteit aan tussen hun persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om hun gezins- en privéleven verder te zetten in België en de belangen van de Belgische Staat.

2.12. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 24 van het Handvest of van artikel 42*bis* van de Vreemdelingenwet aangetoond.

2.13. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

2.14. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is

gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 42*bis* en 42*ter* van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, en van de artikelen 7 en 24 van het Handvest kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER